

de anka imajından faydalanarak mutlak şekilde âlem-insan benzerliğini (büyük âlem-küçük âlem), insanın küçük âlem olduğunu ve *mehdî** nin âlemdeki yerini tesbit etmeye çalışmıştır.

"Anka Allah'ın, içinde âlemin bedenini (ecsâd-ı âlem) açtığı hebâdan (toz) ibarettir" diyen İbnü'l-Arabî, ankayı bir toz yığını ve zerrecikler olarak düşünmektedir. Bu toz yığınının ve zerreciklere şekil verilerek âlemin maddî ve cismanî varlığı ortaya çıkar yani anka aslında Aristo felsefesinde cismanî varlıkların şekilsiz maddesi olan heyûlâdan ibarettir. Hebânın hariçte, sûretten ayrı, gerçek ve bir aynı varlığı yoktur. Bu hebâ veya heyûlâya anka denilmesi, adının işitilir ve düşünülebilir olması, fakat hariçte varlığının bulunmamasındandır. Sûret olmaksızın hebâ hiçbir şey ifade etmediğinden ona *sebha* (kumlu ve çorak yer) adı da verilmiştir. Hebânın (heyûlâ) formunun dışında bir varlığı olmaması yani anka gibi adı var kendi yok bir şey olması itibarıyla bir hiçtir (adem). Ancak o varlıkların sûretini kabul edip onların şekillenmelerini temin etmesi itibarıyla yine de bir şeydir, mutlak yokluk değildir.

Görüldüğü gibi ankaya mâna verirken geniş ölçüde Meşşâî ve İsrâkî felsefelerinden faydalanan İbnü'l-Arabî bu fikri kendi *vahdet-i vücûd** anlayışına göre yorumlamış, onun bu anlayışı sonraki mutasavvıflarda da aynen devam etmiştir. Aslında İbnü'l-Arabî bazı felsefî mânaları anlatmak, soyut kavramları somutlaştırmak için çeşitli kuş isimlerini sembol olarak daima kullanır. Meselâ akl-ı evvele ukâb (akbaba), küllî nefse verkâ (boz güvercin), küllî cisme gurâb (karga) adını verir. Bununla beraber efsanevî bir kuş olan ankanın özellikleri çeşitli tasavvufî mânaların sembolü olarak İbnü'l-Arabî'den sonra da sürekli kullanılmıştır. Meselâ Mevlânâ Celâled-din ankayı yuvası Kaf dağında olan bir kuş, Eflâkî çok değerli bir kuş, bir devlet kuşu olarak zikretmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Arabî, *İşlahâtü's-şüfiyye*, "ankâ" md.; a.mlf., *"Ankâ" ü muğrib fi ma'rifeti hatmi'l-evliyâ ve şemsi'l-mağrib*, Kahire, ts.; *el-Mu'cemü's-şüfi*, "ankâ" md.; Firdevsî, *Şehnâme* (trc. Necatî Lugal — Kenan Akyüz), İstanbul 1945; İhvân-ı Safâ, *Resâ'il*, Beyrut 1376/1957, II, 293-294; Zemahşerî, *el-Keşşâf*, Kahire 1387/1968 — Beyrut, ts. (Dârü'l-Ma'rife), III, 92; Attâr, *Manîku'l-ıtır* (trc. Abdülbâki Gölpınarlı), İstanbul 1962; Mevlânâ, *Mesnevî*, I, 57; Zekeriyâ b. Muhammed el-Kazvîni, *Acâ'ibü'l-mahlûkât*, Kahire 1401/1980, s. 281; Eflâkî, *Menâkıbü'l-ârifin* (trc. Tahsin Yazıcı), İstanbul 1973, II, 37, 199; Demîrî, *Hayâtü'l-hayevân*, Kahire 1398/1978, II, 86-90. SÜLEYMAN ULUDAĞ

□ EDEBİYAT. Anka, sahip olduğu hemen bütün özellikleriyle ve etrafında gelişen çeşitli efsane, inanış ve telakkilerle Arap, Fars ve Türk edebiyatlarında yer almıştır. Bu üç edebiyat ve kültür çevresinde yukarıdaki bölümlerde başlıcaları verilen efsanevî özellikleriyle ve değişik adlarıyla çeşitli teşbih, mecaz ve mazmunlar halinde geniş bir kullanıma sahip olmuştur. Bilhassa divan edebiyatının manzum ve mensur metinlerinde müsbet özellikleriyle zikredildiğinde renkli tüyleriyle bir cennet kuşu kabul edilerek zümrüdüanka diye adlandırılmış ve bazan devlet kuşu hümâ ile karıştırılarak aynı özelliklere sahip kabul edilmiştir. Kafdağı'nda yaşaması, yük seklerden uçması ve kolay avlanamayışı gibi özellikleri sebebiyle ulaşılması çok zor durumları ifade etmek için de kullanılmıştır. Sevgili, adı herkesçe çok iyi bilindiği halde kendisini görenin olmaması veya gözle görülemezliği sebebiyle ankaya benzetilmiştir. Onun âşığa iltifat etmesi ve yakınlık göstermesi ise âşığın başına devlet kuşu konması olarak kabul edilmiştir.

Ankanın en yaygın özelliği, kimseye muhtaç olmadan kendi başına yaşadığı için kanaati temsil etmesidir. Bundan kinaye olarak kanaat sahiplerine "ankâmeşrep", "ankâ-tabiat" denir. Kafdağı gibi efsanevî bir yerde yaşadığı için bu kelimeyle birlikte çeşitli şekillerde kullanılır. "Kâf-ı kanâat beklemek" tabirinde görüldüğü üzere kanaat sahibi ve alçak gönüllü, herşeye ve herkese eğilmeyen, kimseye minnet etmeyen, uzlete çekilmiş kişileri ifade eder: "Cife-i dünyâ değil kerkes gibi matlûbumuz / Bir bölük ankâlarız Kâf-ı kanâat bekleriz" (Fuzûlî). İsmi var cismi yok olduğu için bu sıfatla anılmak istenen şeyler için de kullanılmıştır: "Bî-vücûd olmak gibi yoktur cihânın râhatı / Gör ki sîmurgun ne dâmi var ne de sayyâdi var" (Râgıb Paşa). Yine bu özelliği sebebiyle kimseden bir şey beklemeden dar da kalan herkese yardım eden bir varlık hüviyeti kazanmıştır.

Firdevsî'nin *Şehnâme*'sinde Zâl'i yetiştiren ve besleyip terbiye ettiği oğlu Rüstem'in yaralarını iyileştiren, ona yardım eden kuş olarak tanıtıldığından edebî metinlerde Zâl-anka-Rüstem münasebetiyle ele alınır. Ayrıca şairler övmek istedikleri vakit kendilerini, sanatçı üstün ve ulaşılması güç kudretlerini şiir ve hikmetin Kafdağı gibi erişilmesi imkânsız zirvelerinde yaşadığını ankaya, velinimetlerini ise Zâl'e benzetirler.

Tasavvufi muhtevalı tekke edebiyatında çeşitli mazmunlar halinde geniş olarak yer verilen ankaya halk hikâye ve masallarında zümrüdüanka adıyla masal kahramanlarına yardım eden, onları gitmek istedikleri uzak diyarlara kanatları üzerinde süratle ulaştırın ve Keloğlan'ın yardımcısı bir kuş olarak rastlanmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Hafız Divanı (trc. Abdülbâki Gölpınarlı), İstanbul 1985, s. 666; Levend, *Divan Edebiyatı*, s. 183; Mustafa Nihat Özön, *Edebiyat ve Tenkit Sözlüğü*, İstanbul 1954, s. 15; İskender Pala, *Ansiklopedik Divan Şiiri Sözlüğü*, Ankara 1989, I, 51-53; II, 340; İnci Enginün, "Ankâ", *TDEA*, I, 139-140. İSKENDER PALA

ANKARA

Türkiye Cumhuriyeti'nin başşehri ve bu şehrin merkez olduğu il.

İç Anadolu'nun kuzeybatısında Ankara çayının geçtiği ovanın doğusunda yer alır. Ovanın şehir yakınlarında en alçak yeri 835 m., istasyonda ise 851 m. yüksekliğindedir. Üzerinde kalenin bulunduğu tepenin (978 m.) ovadan yüksekliği 120-130 metredir. Şehir müstahkem mevki yanında ana yolların keşiştiği bir kavşak noktası olması sebebiyle de tarih boyunca büyük önem kazanmıştır.

İslâm Öncesi Ankara. Ankara'nın verimli Çubuk ovasının güneyinde, su ihtiyacını temin edebileceği Hatip çayının (Bentderesi) kenarında, savunmaya son derece uygun sarp kayalık bir tepenin eteklerinde ve İlkçağ'ın en önemli yolları üzerinde kurulmuş bulunması, Anadolu'nun en eski şehirlerinden biri olduğu izlenimini bırakmaktadır. Nitekim büyük Hitit merkezlerinden pek uzakta olmayan bu bölgedeki arkeolojik kazılar Ankara'nın çevresinde Gâvurkale, Karaoğlan, Ahlatlıbel, Etiyokuşu gibi, kuruluşları Kalkolitik ve Bakırçağ dönemlerine ait olan iskân yerlerini ortaya çıkarmıştır. Ayrıca bugün bir kısmı şehrin merkezinde kalan çeşitli yerlerde Paleolitik devre ait taş aletlerle kalenin eteğinde Neolitik devre ait bir el baltasının bulunması, bu arazinin ilk insanlar tarafından da yer yer iskân edilmiş olduğunu göstermektedir. Fakat eski Ankara'yı teşkil eden Hacıbayram tepesi ile civarında yapılan kazı ve sondajlar, ilk şehri Frigler'in kurduğunu (m.ö. VIII-VII. yüzyıllar) ve kalıntılar arasında Hitit-